

РОЗДІЛ 1. АТЛАС

На дверях запасного виходу «Vib's» червоною фарбою виведено «на волоч» — і це змушує мене подумати про матір.

Вона завжди робила паузу після першого складу, ніби це два слова. Щоразу, коли я це чую, мені кортить розсміятися, проте дитиною важко було вбачати гумор в образі, невідворотно спрямованій у мій бік.

— На... волоч, — протягує Дерін. — Мабуть, справа рук якогось підлітка. Більшість дорослих знає, як писати це слово.

— Ти здивуєшся.

Я торкаюся фарби, але вона суха. Хай чиїх рук це була справа, зробили це, напевне, одразу після зачинення вчора ввечері.

— Гадаєш, навмисне написали з помилкою? — питає він. — З натяком, що ти така вже наволоч, що *одного* слова на тебе замало?

— Чому ти вважаєш, що то вони про мене? Може, то про тебе чи Бреда.

— Це твій ресторан, — знявши куртку, Дерін накидає її на розбиту шибку, яку він намагається витягти з вікна. — Може, хтось із незадоволених співпрацівників.

— У мене є незадоволені співпрацівники?

На думку не спадає ніхто з персоналу, хто міг би вчинити щось подібне. Останньою я звільнив дівчину п'ять місяців тому, та й то — ми мирно розійшлися після того, як вона закінчила коледж.

— Перед тим, як ти найняв Бреда, посуд мив інший хлопець. Як його звали? Щось на кшталт мінералу або що — ну й ім'я ж у нього було!

— Кварц, — відповідаю я. — Це його прізвисько.

Давно я не згадував про того хлопця. Не думаю, що він міг би досі за щось на мене ображатися. Я звільнив його одразу після відкриття, дізнавшись, що він мив посуд, тільки якщо бачив на ньому залишки їжі. Склянки, тарілки, прибори — усе, що поверталось на кухню із зали та на вигляд було досить чистим, — він складав простісінько на сушку.

Якби я його не звільнив, нас закрило б управління охорони здоров'я.

— Варто викликати поліцію, — радить Дерін. — Треба буде підготувати лист для страхової.

Не встигаю заперечити, як у дверях запасного виходу постає Бред, підшовами чобіт розчавлюючи друзки скла на підлозі. Він перевіряв, чи нічого не вкрали всередині.

Почувавши щетину на підборідді, він повідомляє:

— Узяли сухарики.

Нависає сповнена спантеличення пауза.

— Ти сказав «сухарики»? — перепитує Дерін.

— Ага. Забрали всі вчорашні сухарі. Здається, все інше на місці.

Я очікував геть інших новин. Якщо хтось заліз у ресторан і нічого не взяв із приладдя або інших цінних речей, то, мабуть, через голод. Такий відчай відомий мені з власного досвіду.

— Я не викликатиму поліцію.

Дерін повертається до мене:

— Чому?

— Поліція може спіймати того, хто це скоїв.

— У цьому й суть.

Витягнувши з контейнера для сміття порожню коробку, я беруся згрібати в неї скляні друзки.

— Одного разу я заліз у ресторан. Украв бутерброд з індичкою.

Тепер Бред і Дерін обидва витріщаються на мене.

— Ти був напідпитку? — питає Дерін.

— Ні. Я був голодний. Не хочу, щоб людину заарештували за крадіжку сухарів.

— Ну, добре, утім, може, харчі — то тільки початок. А раптом наступного ранку вони повернуться по приладдя? — припускає Дерін. — Камера спостереження так і не працює?

Він місяцями дістає мене, щоб я її полагодив.

— У мене не було часу.

Забравши в мене коробку з друзками, Дерін дозбирає в неї решту.

— Тобі варто дати цьому раду, доки вони не повернулись. Дідько, вони навіть можуть спробувати вломитися сьогодні в «Corrigan's», тому що «Bib's» виявився такою легкою мішенню.

— У «Corrigan's» працює сигналізація. Та я сумніваюсь, що вони — хай хто це був — поглумляться над моїм новим рестораном. Просто так трапилося, це не цілеспрямований злам.

— Ти сподіваєшся на це, — каже Дерін.

Я вже розтуляю рота, щоб відповісти, але мене зупиняє вхідне повідомлення. Здається, я ще ніколи не діставав телефон аж так блискавично. Побачивши, що повідомлення не від Лілі, я дещо розчаруюся.

Я натрапив на неї цього ранку, коли бігав у справах. Це наша перша зустріч за цілих півтора року, проте Лілі запізнювалась на роботу, а я шойно одержав повідомлення від Деріна про злам. Ми трохи незграбно попросилися, і вона пообіцяла, що напише мені, коли дістанеться до роботи.

Уже минуло півтори години, а Лілі мовчить. Півтори години — це зовсім нічого, проте я не міг легковажити думками, які настирливо мене переконують: а раптом вона просто засумнівалась після тієї нашої п'ятихвилинної розмови на тротуарі.

Я достеменно не сумніваюся щодо своїх слів. Можливо, я дещо захопився, коли побачив, яка вона щаслива, та

дізнався, що вона вже незаміжня. Проте кожне моє слово було щирим.

Я був готовий до цього. *Більше* ніж готовий.

Відкриваю контакт Лілі в телефоні. Упродовж цих півтора року мені так часто кортіло написати їй, проте в нашій останній розмові я залишив ініціативу за нею. Вона багато чого тоді переживала, тож я не хотів іще більше все ускладнювати.

Але тепер Лілі самотня, і з її слів здалося, ніби вона нарешті готова дати шанс нам — хай би що це було. Однак у неї було півтори години, щоб обміркувати нашу розмову, а півтори години — це більше ніж достатньо для появи сумнівів. Кожна хвилина, яка минає без вхідного повідомлення, здається цілим довбаним днем.

У мене в телефоні вона досі записана як Лілі Кінкайд, тож я редагую контактну інформацію, змінюючи її прізвище назад на Блум.

Я відчуваю, як наді мною нависає Дерін, зазираючи через плече в телефонний екран.

— Це *наша* Лілі?

Бред жвавішає.

— Він пише повідомлення Лілі?

— *Наша* Лілі? — перепитую я, спантеличений. — Ви бачилися всього раз.

— Вона досі заміжня? — питає Дерін.

Я хитаю головою.

— Ну, от і молодець, — не вгаває він. — Вона була вагітна, чи не так? Хто в неї народився? Хлопчик чи дівчинка?

Я не хочу говорити про Лілі, бо говорити наразі нема про що. Не хочу роздмухувати того, чого може й не бути.

— Дівчинка, і це останнє запитання, на яке відповідаю. — Я звертаюся до Бреда: — Тео сьогодні прийде?

— Сьогодні четвер. Прийде.

Я заходжу в ресторан. Якщо я й говоритиму з кимось про Лілі, то тільки з Тео.

РОЗДІЛ 2. ЛІЛІ

У мене досі тремтять руки, хоча минуло вже майже дві години після випадкової зустрічі з Атласом. Не розумію, тремчу я від хвилювання чи від того, що так і не встигла поїсти від початку робочого дня. Я ледве знаходжу п'ять секунд спокою, аби оговтатися від ранкових подій, не кажучи вже про те, щоб з'їсти сніданок, який принесла із собою.

Чи справді це трапилось? Чи справді я поставила Атласові низку запитань настільки незграбних, що мені буде ніяково через них ще наступного року?

Але він не був на вигляд незграбним. Здавалося, він дуже зрадів зустрічі зі мною, а коли мене обійняв — ніби якась частина мене, яка дрімала, раптом повернулася до життя.

Однак це перша моя перерва — щоб збігати в туалет, і коли я щойно поглянула на себе в дзеркало, мені захотілося розревітися. Уся в плямах, на сорочці розмазане морквяне пюре, а лак злущується ще, мабуть, із січня.

Не те щоб Атлас очікує чи хоче досконалості. Просто я так часто уявляла собі, як натраплю на нього, але жодна із цих фантазій не передбачала випадкової зустрічі одного метушливого ранку за пів години після того, як я постала мішенню для замазаних у дитячому харчуванні рученят одинадцятимісячного немовляти.

Він був такий гарний на вигляд. Так добре пахнув.

А я, напевне, пахну грудним молоком.

Я така розгублена від гадки, до чого може призвести наша випадкова зустріч, що цього ранку мені знадобилося вдвічі більше часу, аніж зазвичай, щоб організувати все для водія з доставки. Я навіть не перевірила, чи є на сайті нові замовлення. Востаннє поглядаючи на себе в дзеркало, я бачу тільки виснажену, загнану самотню матір.

Виходжу з туалету та повертаюся до прилавка. Витягуючи з принтера аркуш замовлення, я беруся формувати

картку. Мені ще ніколи не було так потрібно відволіктися, тож я радію, що зранку маю багато роботи.

Замовили букет троянд для Грети від Джонатана. Із запискою: «Вибач за вчорашнє. Ти мені пробачиш?»

Я важко зітхаю. Найменше люблю складати букети-вибачення. Мені подумки ніяк не вдається позбутися запитання про те, за що саме вибачаються. Він не прийшов на побачення? Пізно повернувся додому? Вони посварилися?

Він її вдарив?

Іноді мені хочеться записати номер телефону місцевої служби підтримки жертв домашнього насильства на картці, проте доводиться нагадувати собі, що не кожне вибачення стосується таких самих жакливих учинків, перепрошування за які доводилося чути мені. Може, Джонатан — то Гретин друг і намагається підбадьорити її. Може, він її чоловик і вдався до якогось жарту, зайшовши надто далеко.

Хай там який привід для квітів, але я сподіваюся, він хороший. Поміщаю записку в конверт і чіпляю до букета. Покинувши букет на полицю для доставки, я витягаю аркуш наступного замовлення — аж ось надходить повідомлення.

Я хапаю телефон так швидко, ніби повідомлення зникне, якщо не прочитаю його протягом трьох секунд. Поглянувши на екран, я зітчуюсь. Воно не від Атласа, а від Райлі.

Йї можна картоплю фрі?

Я хутенько відповідаю: М'яку.

Гучно кидаю телефон на прилавок. Не хочу, щоб вона їла картоплю фрі надто часто, проте Райлі бере її один-два дні на тиждень, тож я стараюся, аби зі мною вона харчувалася поживніше.

Добре було не думати про Райлі протягом кількох хвилин, але про його існування нагадало це повідомлення. І поки він існує, боюся, усякі стосунки — навіть дружні — між мною та Атласом існувати не можуть. Якщо я стану зустрічатися з Атласом, як до цього поставиться Райлі?

Як він поводитиметься, якщо колись їм доведеться бути поряд один з одним?

Можливо, я забігаю наперед.

Я дивлюся на телефон, міркуючи, що сказати Атласові. Я пообіцяла йому, що напишу повідомлення після відчинення крамниці, проте клієнти вишикувалися в чергу ще до початку робочого дня. А тепер от Райлі надіслав повідомлення, і я пригадала, що він теж існує в цьому сценарії, і через це засумнівалася, чи взагалі варто писати Атласові.

Відчиняються вхідні двері — то нарешті прийшла Люсі, моя співпрацівниця. Вона завжди здається такою зібраною, навіть коли перебуває у вочевидь кепському настрої.

— Доброго ранку, Люсі!

Відкинувши волосся з чола, Люсі ставить сумочку на прилавок і зітхає:

— А чи добрий він?

Зранку Люсі не в найліпшому гуморі. Саме тому ми із Сереною, іншою моєю колегою, зазвичай працюємо за прилавком принаймні до одинадцятої, поки Люсі складає букети в підсобці. Вона стає значно привітнішою до клієнтів, якщо випиває щонайменше п'ять філіжанок кави.

— Я щойно дізналася, що наші розсаджувальні картки так і не доставили, адже їх зняли з виробництва, а тепер уже запізно замовляти нові. А весілля менше ніж за місяць.

В організації весілля Люсі так багато всього пішло не так, що я навіть міркую, чи не порадити їй від нього відмовитися. Проте я не забобонна. Сподіватимемося, вона теж.

— Саморобні розсаджувальні картки — це стильно, — припускаю я.

Люсі закочує очі.

— Ненавиджу все, що виготовлено своїми руками, — буркоче вона. — Я тепер і весілля не хочу. Здається, ми його організуємо довше, ніж зустрічалися. — Бо так і є. — Може, скасуємо все та поїдемо у Вегас. Ви ж от побралися таємно? Ти не шкодуєш про це?